

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Προσφυγή του Dr. Helmut Henrichs κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 1989

(Υπόθεση 242/89)

(89/C 232/06)

Ο Dr. Helmut Henrichs, εκπροσωπούμενος από τους δικηγόρους Joachim Sedemund και Dr. Frank Montag, του δικηγορικού γραφείου Deringer, Tessin, Herrmann και Sedemund, Heumarkt 14, 5000 Köln 1, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand Rue, 2012 Luxembourg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Αυγούστου 1989 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφύγων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να ακυρώσει την προκήρυξη κενής θέσης COM/1630/88 (εσωτερικός διαγωνισμός), καθώς και την απόφαση της καθής περί σιωπηρής απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως 110/89 του προσφεύγοντος, της 10ης Μαρτίου 1989.
2. Να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση του άρθρου 4 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Πεπλανημένη και ελλιπής περιγραφή των καθηκόντων. Η προκηρυχθείσα θέση ούτε ήταν ούτε είναι κενή.
- Παραβίαση της αποφάσεως της 20ής Νοεμβρίου 1985 περί της οργανώσεως του GFS.
- Παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Περιθώριο διακρίσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής.
- Παραβίαση της υποχρεώσεως αρωγής.
- Παραβίαση γενικών αρχών που διέπουν την εξέλιξη της σταδιοδρομίας και την οργάνωση των υπηρεσιών.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 4 Αυγούστου 1989

(Υπόθεση 247/89)

(89/C 232/07)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Rafael Pellicer και Luís Miguel Antunes, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το

Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Αυγούστου 1989 προσφυγή κατά της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, μη αποστέλλοντας στην *Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* προκήρυξη δημόσιου διαγωνισμού, σχετικού με την προμήθεια και συναρμολόγηση τηλεφωνικού κέντρου στον αερολιμένα της Λισαβόνας, προς δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον τίτλο III, και ειδικότερα από το άρθρο 9 της οδηγίας 77/62/ΕΟΚ (1) του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1976 περί συντονισμού των διαδικασιών συνάψεως συμβάσεων κρατικών προμηθειών.
2. Να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η πορτογαλική κυβέρνηση, ο επίδικος διαγωνισμός εμπίπτει, ως εκ της φύσεώς του, στη νομική έννοια της συμβάσεως προμηθείας και όχι της συμβάσεως έργου. Καίτοι ορισμένες εργασίες έπρεπε όντως να πραγματοποιηθούν, η Επιτροπή θεωρεί προφανές ότι οι εργασίες αυτές περιορίζονταν στο στοιχειωδώς αναγκαίο για τη συναρμολόγηση και εγκατάσταση του τηλεφωνικού κέντρου. Μπορεί επομένως να συναχθεί, με βάση το περιορισμένο ποσοστό που κατέχουν τα προς πραγματοποίηση έργα στο πλαίσιο του διαγωνισμού, ότι ευρισκόμεθα ασφαλώς προ συμβάσεως προμηθείας.
2. Η επιχείρηση «Aerportos e Navegação Aerea, ANA-EP» (ANA-EP) υπέκειτο, ως προς τη διεξαγωγή του δημόσιου διαγωνισμού που αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς, στον έλεγχο του κράτους· πρέπει, επομένως, να θεωρείται ως «αναθέτουσα αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 1 στοιχείο 6) της οδηγίας 77/62/ΕΟΚ.
3. Κατά την άποψη των πορτογαλικών αρχών, η επιχείρηση ANA-EP είναι μια επιχείρηση που διαχειρίζεται υπηρεσίες μεταφοράς, τις οποίες παρέχει διά των αερολιμένων και του ελέγχου εναέριας κυκλοφορίας· πρόκειται δηλαδή για οργανισμό εξαιρούμενο του πεδίου εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας. Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι επιχειρήσεις που διαχειρίζονται τους λιμένες και αερολιμένες των κρατών μελών δεν είναι επιχειρήσεις «που δια

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 17/001, σ. 24.

χειρίζονται υπηρεσίες μεταφορών», κατά την έννοια της οδηγίας, και ότι δεν εμπίπτουν, ως εκ τούτου, στην εξαίρεση του άρθρου 2 παράγραφος 2 στοιχείο α).

4. Εφόσον, λοιπόν, πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της οδηγίας 77/62/ΕΟΚ και δεν συντρέχει καμία από τις προβλεπόμενες απ' αυτήν περιπτώσεις εξαιρέσεως, η επιχείρηση ΑΝΑ-ΕΡ ήταν υποχρεωμένη να αποστείλει την προκήρυξη του επίδικου δημόσιου διαγωνισμού στην *Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* για την προσήκουσα δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, σύμφωνα με το άρθρο 9 της εν λόγω οδηγίας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 4 Αυγούστου 1989

(Υπόθεση 250/89)

(89/C 232/08)

Στις 4 Αυγούστου 1989 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Sergio Fabro, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) Να αναγνωρίσει ότι η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της καθορισμένης προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 86/415/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 24ης Ιουλίου 1986 σχετικά με την εγκατάσταση, τοποθέτηση, λειτουργία και αναγνώριση των οργάνων χειρισμού των γεωργικών και δασικών ελκυστήρων με τροχούς, παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ, και ειδικότερα από τα άρθρα 5 και 189, καθώς και από το άρθρο 5 της οδηγίας 86/415/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 24ης Ιουλίου 1986·
- β) Να καταδικάσει την ιταλική κυβέρνηση στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΟΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που τάσσουν οι οδηγίες για τη μεταφορά τους στο εσωτερικό δίκαιο. Εν προκειμένω, η σχετική προθεσμία έληξε την 1η Οκτωβρίου 1987, χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία στην οποία αναφέρεται η Επιτροπή.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 240 της 26. 8. 1986, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 1989

(Υπόθεση 255/89)

(89/C 232/09)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Jörn Sack, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Αυγούστου 1989 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ, καθόσον δεν θέσπισε, εντός της ταχθείσης προθεσμίας, τις επιβαλλόμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις του άρθρου 2 πρώτη περίπτωση της οδηγίας 84/587/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 29ης Νοεμβρίου 1984 για την τροποποίηση της οδηγίας 70/524/ΕΟΚ περί των προσθέτων υλών στη διατροφή των ζώων⁽¹⁾, και της οδηγίας 86/403/ΕΟΚ της Επιτροπής της 28ης Ιουλίου 1986 για την τροποποίηση των παραρτημάτων της οδηγίας 70/524/ΕΟΚ⁽²⁾.
2. Να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΟΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες μεταφοράς που καθορίζουν οι οδηγίες. Η προθεσμία αυτή έχει ήδη εκπνεύσει από τις 3 Δεκεμβρίου 1986 χωρίς η Γαλλική Δημοκρατία να έχει θέσει σε εφαρμογή τις απαραίτητες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες που αναφέρονται στο δικόγραφο της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 319 της 8. 12. 1984, σ. 13.

⁽²⁾ ΕΕ αριθ. L 233 της 20. 8. 1986, σ. 16.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 1989

(Υπόθεση 258/89)

(89/C 232/10)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους νομικούς της συμβούλους Robert Carpar Fischer και Francisco José Santaolalla, με αντίκλητο στο Λουξεμ-